

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Divi Bambergenses S. Henricvs Imperator S. Kvnegvndis
Imperatrix S. Otho Episcopvs**

Gretser, Jacob

Ingolstadii, 1611

XX. Epistola Babebergensis Ecclesiæ de Hermanno ad quendam
Episcopum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41527

Epistola Honorij Pontificis ad Othonem Episcopum Halberstattensem.

Honorius Episcopus servus servorum Dei, Venerabili fratri Ottoni Halverstatensium Episcopo, salutem & Apostolicam benedictionem.

Grauis ad nos de persona tua querela peruenit. Accepimus enim, quoniam Halverstatensem Episcopatum per laicalem violentiam, & quod detestabilius est, per simoniacam hæresin occupasti. Quantum autem flagitiosam istam pestem simoniacæ hæreseos sancta Dei Ecclesia abhorreat, Petrus Apostolus in principio nascentis Ecclesiæ manifestat, quæ Simonem Spiritum sanctum vendere volentem cum sua pecunia condemnauit. Si ergo huius sceleris te reum esse cognoscis, satius est, ut cedas, & delictum tuum in hac vita penitentiâ, quam ante oculos districti iudicis iudicandus appareas. Datum Beneuenti XV. Kal. Nouemb.

Epistola Babebergensis Ecclesia de Hermanno ad quendam Episcopum.

Euerendissimo Episcopo, & in Christi membris valde honorando E. tota Babebergensis congregatio deuotissimam seruitutem cum perpetua orationum constantiâ.

Susceptis literis sanctitatis vestræ, quibus animum vestrum graui admiratione pulsari dicitis, quod rem tantam, & tam inuisitatum priuata quasi temeritate præsumpsimus. Omnino intelleximus, totum negocij tenorem longè aliter vobis, quam res esset, innotuisse. Quamobrem, ut & discipline Ecclesiasticæ apud nos illibata integritas, & totius actionis veritas, semotâ omni falsitatis nebulâ, elucescat; rem gestam, quantum

Pro huius epistola clariore intellectu lege Greg. VII. Pontif.

Lib. 2. Registri epist. 76. Et lib. 3. epist. 1. 2. 3. Et lib. 1. epist. 84.

tum Epistolæ modus patitur, breuiter vobis exprimere tentabimus.

Cùm pro persona, qua de agitur, diram infamiam simoniacæ hæreseos, execrabilemque confusionem euidentissimi periurij ab omni Ecclesiâ sustineremus; & omnes ferè vestri Ordinis, Episcopi scilicet & Archiepiscopi, publicè, ipso Rege audiente, omnia Christi Sacramenta prophanari deplorarent, & chrisma, corpusque Domini, quod ipse confecerat, velut immunditias menstruatae exhorrerent: Gradus etiam Ecclesiasticos, quos ille instituisset, detestabili illusionis deumbratos assererent: malû enim inscitæ, quod in eo, quantum sit, vos optimè nostis, ad immanitatem aliorum, licet intolerabile, leue ducebamus.

*De Hermanni
huius inscitia
lepidam histo-
riolam refert
Bruno in suo
Commentarij
de Bello Saxo-
nico.*

Hæc itaque, aliaque id generis infinita, quæ verecundia modestiaque nostra, Deo teste, dissimulat, cùm iam ecce in decimum annum tristissima patientia pertulisset; tandem aliquando tacti dolore intrinsecus, & planè diuinitus admoniti, humiliter nos ad pedes illius abiecimus, obsecrantes & obtestantes; vt, quia vocatus ad Synodum sedis Apostolicæ fuisset, si in innocentiam suam confideret, iter arriperet; & tam se, quàm nos tam detestabili opprobrio, tanquam immani periculo liberaret: aut, si aliud sibi conscientia sua suggereret, tum verò per timorem Dei, vt sibi, nobisque alia ratione consuleret. Et ecce, dum hæc agebatur, Deo sic ordinante, superuenit Dominus Metropolitanus. Cui, dum omnia retractata fuissent; & ipse querelas nostras, vt pote omnium gnarus, plurimum accumulasset, tandem ipsius auctoritate id statutum est, illo nostro approbante, atque etiam obsecrante; vt ex Collegio fratrum duo, vel tres Romam irent, in quorum præsentia se ab impositis criminibus secundum Canonum statuta, expurgaret. Quod nisi factum fuisset, iam vltra nullam obedientiam à nobis postulaturum, aut aliquod Episcopale ius sibi inter nos vendicaturum. Ipse vltroneus sacrosanctè se obstrinxit. Atque hæc domi acta sunt.

*Archiepiscopus
Moguntinus
Sigfridus.*

Eccè autem Romæ, dum terminum vocationis suæ superse-
disset, & vix interuentu quorundam officium suum, quo pri-
uandus

mandus erat, usque in diem Palmarum, quia tunc venturus sperabatur, obtinisset, cum verò & has inducias frustrasset, tum Dominus Papa in ipsis Albis, Cardinalibus suis in vnum congregatis, præsentè Archiepiscopo nostro, qui illuc inopinatus aduenerat, assidentibus etiam reuerentissimis nostratibus Episcopis, VVirziburgensi & Metensi; ibi, inquam, Papa ipsum Archiepiscopum, aliosque nostrates terribili obstestatione conuenit; vt, quæ de Babebergensi Episcopo verè sibi comperta essent, edicerent. Tum Archiepiscopus, cum ab omnibus vltro citroque fuissent ventilata, verè & absque omni controuersia, eum Simoniacum pronunciauit; in tantum, vt grandem suæ ipsius pecuniæ in id facinus expensam diceret. Omnibus, qui aderant, ipsum vno ore succlamantibus. Ita negotium diffinitum est; vt, si ipse noster Romam perueniret, ibi suæ causæ sententiam exciperet. Sin verò retrogradus fieret; tum Archiepiscopus ex præcepto Domni Papæ, Clero populoque Babebergensi denunciaret; ne vllam sibi obedientiam, vtpote damnato, exhiberent, omnemque eius communionem & confortium, vt planè Simoniaci declinarent. Atquæ hæc Romæ acta sunt.

Interea noster cum fiducia cuiusdam intercessoris sui, quem ingenti pecunia redemerat, quemque infinitis variarum specierum opibus ad explendos Romæ cupiditatis hiatus præmiserat; dum illius, inquam fiducia, propius Romam accessisset, ita vt vix bidui iter restaret: ibi tristi nuncio rei gestæ perculsus substitit. Fratres verò, qui cum eo venerant, quasi testes innocentiae ipsius astituri, Romam progressi; cum literas Fratrum Papæ obtulissent, post multa, quæ longum est persequi, id demum ab eo mandatum accepere, vt, si ipse ad suscipiendam sententiam Romæ se non præsentaret, Fratres eum omninò excommunicatum scirent, atque ab omni eius contagione, nisi secum perire mallent, præcauerent. Hæc vt executi sumus, teste ipsa veritate, ita domi forisque gesta sunt.

Quid ergò hîc à nobis abusuè factum quisquam probauerit? Quid, inquam, hîc factum, quod religiosi, & serui Dei

tantopere mirari, & non magis summpere lamentari debeant? Nam quid taciturnitate nostra decênali patientius? Aut quid tandem suggestionem nostram, quæ lacrymis, gemitibusque insinuata est, humilius? Quid autem disciplinæ Ecclesiasticæ congruentius? quàm, ut tantorum malorum exitus, & remedium, consensu & rogatu ipsius consilio & auctoritate Metropolitanæ à sedi Apostolica peteretur? Nam quod Reuerentia vestra nos monet, ut vos in partem consilij admittamus; nõ vos in partem consilij admittimus: quin imò totum consilium vobis secundum ea, quæ gesta sunt, committimus; certi omninò, prudentiam vestram terminos Patrum, aut decreta Spiritus sancti nullatenus excessuram.

Quòd autem in spe absolutionis illum adhuc esse dicitis; hanc profectò & nos ei à Deo Patre misericordiarum omnibus votis exposcimus: quæ tamen nulla vnquam esse poterit, nisi ab renunciata peste, qua tenetur. Nam, ut beatus Gelasius ait; *Christum mortuos suscitasse legimus; in errore positos absoluisse, non legimus.* Porro, quod cum bono recompenfaturum, si quid nos læsit, promittitis: absit, absit, ut eum aliquo carnali, aut priuato, quod verba vestra subinnuunt; sed verè perfectò, & spirituali odio persequamur: quo & ipse se, si sapit, maximè omnium * persequitur. Quod autem priuatis & publicis fortunis nostris & periculis consulendum esse admonetis, nihil horum inopinatum, nihil improuisum nobis occurret: Et Deo gratias, si inter eos computabimur, de quibus scribit Apostolus; *Vobis datum est pro Christo, non solum ut in eum credatis, sed ut etiam pro illo patiamini.* Et ad Hebræos; *Rapinam, inquit, bonorum vestrorum cum gaudio suscepisti, cognoscentes vos habere meliorem & permanentem substantiam.* Vbi & magnificè nos exhortans subiicit; *Nolite itaque amittere confidentiam vestram, quæ habet remunerationem.* Porro, quod in calce literarum dicitur; *si emendatus recipietur*; id verò est omni admiratione stupendum. Cùm enim, si emendatus fuerit, non sit Episcopus, quomodo & recipietur? Aut, si emendatus fuerit, cùm sit excommunicatus, quomodo recipietur?

* Persequi debet, forte.

Phil. 1.

Hebr. 10.

Ibid.

En longius, & breuius, quàm vellemus, paternitati vestræ respondimus: veruntamen sapienti sat dictum est. Nunc ergo per Christum vos rogamus, vt ipsi Christo supplicetis; quatinus Ecclesiam, tam periculosè fluctuantem placito sibi pastore maturè componat & gubernet. *Multum enim valet deprecatio iusti assidua.* Et benè nostis, quàm gratum, acceptumque illi sit; quando pro suo sibi corpore, quod est Ecclesia, suum sibi corpus per inestimabile mysterium offertur. Omnem fraternitatem sub vobis & vobiscum Deo seruientem, omnium humilitas vnicè in Christo saluat.

XXI.

*Epistola Adelberti ad Ottonem Babenbergensem de * Gebehardo Herbipolensi Episcopo.*

** Fuit at hinc ab Henrico V. Imp. in illam sedem intrusus Anno 1122.*

Adelbertus sanctæ Moguntinæ Ecclesiæ humilis minister, & Apostolicæ sedis legatus, venerabili & in Christo dilecto fratri & Coepiscopo, Domno Ottoni salutem & obsequium fraternæ dilectionis. Tribulationes & destructiones Herbipolensis Ecclesiæ, quæ & quantæ sint, quamdiu durauerint, iam dudum discretioni vestræ innotuit; quæ vsque adeò multiplicatæ sunt; nisi in breui eis provideat omnipotens & misericors Dominus; quod in proximo Ecclesia illa omnimodis annihilabitur. Vnde, si facultas suppeteret, vestræ fraternitatis præsentiam & consilium potissimum desiderarem conuenire, & de ipsius reformanda pace & religione, quantum diuina misericordia concedet, sollicitius tractare. Siquidem Fratrum, qui nobiscum sunt, & quos præsentialiter, vel per literas nostras conuenire potuimus, tale est consilium. Quoniam venerabilis frater & Coepiscopus noster * Rogerus viam vniuersæ carnis ingressus est, in hoc Ecclesiæ illi provideamus, vt promouendo Fratrem illum Gebehardum, dispersa illius Ecclesiæ dispensatoriè potius recolligamus, quàm alium super imponendo grauitè quidem disper-

** Rogerus legitimus Ecclesiæ Verburgensis Episcopus.*